

Ai saatana. Ai helvetti. Mistä tämä valo kajastaa silmiin? Ikkunassa huojuva verho ja läpitunkeva kuu. On yö ja yöhön voi vielä sekaantua kunnolla. Odottaa, odottaa, mitä odottaa? Mitä Alissa odottaa? Poispääsyä, näistä ympyröistä, sekopäiden taivaasta. Joistakin on jo tullut enkeleitä. Alissa pukee aamutakin ylleen, ne ei tykkää että keskellä yötä vaelletaan käytävällä. Joku hoitsu, tyhmä opiskelija, tulee ja käskää takaisin huoneeseen ja nukkumaan. Mutta täällä huoneessa ei nukuta, eikä edes yritetä. Täällä huoneessa valvominen on yhtä kuin yö. Tässä huoneessa Alissa on käynyt läpi henkisen pienen kuoleman. Vain kukat uupuvat. Tämä on mielisairaala. Lukitut ovet ja sielu olisi niin vapaa, lentääkseen pois. Mutta ovien läpi ei mennä. Alissa riisuu aamutakin, ottaa mukavan asennon ja asettautuu taas sänkyyn. Huonekaverikin oli mutta se läksi eilen. Ehkäpä huijaamalla pois. Hän oli mieliksi hoitajille. Alissanko täytyisi tehdä samoin? Kettu ja viekas. Tämä yö houkuttelee Alissaa katsomaan katon rajaan ja seiniin ja taas kattoon. Ympäriällä ei niin mitään. Huoneessa on pöytä; pilaantuneet banaanit, suolapähkinät ja energiajuomaa. Kuva koirasta, joka jäi yksin. Alissan suuri suru. Ja päiväkirja. Siellä on koko Alissan maailma. Ilman lukkoa. Kysymys hiipii; onko utelias siivooja lukenut sen? Vai oliko kaikki pelkkää harhaa, miksi siivoilija hymyilee...? Tämä yö jatkuu ja jatkuu; ei nukkumatti tuonut edes painajaisia. Eikä Alissa saanut kiinni laskevia lampaita. Aamu tuntuu pakenevan jonnekin. Kellon tikitys seinällä varoittaa mitä tulevan pitää... Aamu. Nämä seinät ovat nähneet sata tarinaa ja vain hiljaa kuiskineet niistä. Moni on sulkenut silmänsä täällä, moni jatkanut matkaa. Ottanut lääkkeitä, kun niitä on annettu. Syönyt, kun ruokaa on tarjottu. Mutta öisin hän vain on hiljaa hiipinyt käytävällä. Elämää saman katon alla. Ja saman katon alla elämä kulkee painollaan. Aika on kuin pysähtynyt; mutta kello kyllä muistuttaa häntä missä mennään. Paristot pitäisi vaihtaa, se jättää... Voi luoja, Alissa, kuinka kaunis olet. Sinun silmistäsi näkee unettomat yöt, elämän hiipuvan palon, pikkuhiljaa. Siniset silmäsi; olet aina katsonut elämää, ehkä silmin liian sinisiin. Hymyillyt tuntemattomille, tervehtinyt jokaista naapuria, kolannut lumet pihalta; kenenkään pyytämättä. Alissa on aina ollut kiltti tyttö. Tyttö joka ei koskaan kasvanut naiseksi mutta puhkesi kukkaan, osuen myös ruusun piikkeihin. Alissa on aina rakastanut kukkia; hoivannut, hellinnyt, kastellut. Hän ei ole koskaan löytänyt rakkautta, mutta eipä ole juuri etsinyt. Muuta kuin itseään; hän on kadonnut, lähtevien laivojen satamaan. Odottanut laiturilla hakijaa. Odottanut, odottanut. Taas hän virkoo tähän todellisuuteen, siihen mihin pystyy. Liikaa lääkkeitä. Liikaa typeriä lääkäreitä. Ja nyt oli vasta aamu. Hän oli väsynyt, uneton yö oli jättänyt jälkensä, lääkkeet tehneet tehtävänsä. Alissa oli vain ihminen. Toisen luokan kansalainen. Viikot olivat vierähtäneet, kuukausi taisi tulla täyteen. Yhä hän oli lukittujen ovien takana. Auringon valoa hän näki ikkunasta. Silloin kun jaksoi katsoa. Oli jo kesä. Kukat kukkivat. Niitä hän sai käydä kastelemassa. Iloa hän sai kukista. Täällä oli vain ihmisiä, murtuneita, selviytyneitä, niin hauraita, mutta myös voimakkaita. Täällä oli itkua ja tahatonta naurua. Alissa ei koskaan oppinut rakastamaan itseään. Täällä hän oli; tännekö myös jäi? Hän ei välittänyt; mistään. Mutta kukat hän muisti aina kastella. Ne jatkoivat elämää. Niin kauan kun Alissa niitä jaksoi hoitaa. Niin kauan kun hän pysyi lukittujen ovien takana. Olkoon se sitten vaikka loppuelämä. Päivikki Puonti